KETTŐSPONT

A Budapest-Rákoskeresztúri Református Egyházközség lapja

XV. évfolyam, 28. szám. 2021 Advent

A kettőspont: minden, amit mondunk, csak az Isten Szava után

„Az Ige testté lett”

(Jn 1:14)

DR. DERERA MIHÁLY

EMLÉKÉRE

1953-2021

Üdvözlet az Olvasónak!

Újra egy ünnep, újra egy újság – és újra egy lehetőség: megállni, elcsendesedni, ünnepelni és olvasni. Mást csinálni, mint hétköznapokon. Ünnepelni is tanulni kell. Ahogy olvasni is. Lassan, figyelmesen, reflektálva... Megélve, hogy az ünnep értünk van: hogy tényleg megálljunk, visszanézzünk, lelkileg leltározzunk, kihangosodjon valami újra, amit az ünnep hordoz – hogy aztán mi hordozzuk és továbbadjuk, amit ebből kaptunk. Ahogy ezt megéljük, lassan az is kiderül, hogy

---

AZ ÜNNEP ISTENÉRT VAN: DICSŐSÉGÉNEK FELRAGYOGÁSÁRA.

Ebben ez az újság is kicsinyke segítség lehet. Mi írtuk. A *Kettőspont* közösségünket is tükrözi. Nézzünk bele ezekbe a tükrökbe együtt, de személyesen is. Ezért tesszük közzé a Missziói Munkatervet is benne minden évben - hogy együtt lássunk.

Tisztelet a Régi Szerkesztőnknek, Üdvözlet az Újnak. Mindkettőnek köszönet! Áldott olvasást kívánok!

Szeretettel:

Sóskuti Zoltán
lelkipásztor

Hagyaték

Borongós, november végi szombat késő délután, rosszul megvilágított kis szoba, mellettem rég kihűlt tea maradványai, előttem szemet vakítóan világító képernyő, rajta a türelmetlenül villogó, várakozó kurzorral. Írnék, de nem jönnek a szavak…

> *„Ugyan már Danikám, ezt nem gondolod komolyan – fogd szépen magad és ezt az irtózatos közhelyet, amit az első szövegszerkesztők megjelenése óta pufogtatnak az ötlettelen újságírók, cseréld légy szíves valami normálisra. Nem kell semmi különös, csak ami a szíveden…”*

– hallom, amint a maga utánozhatatlan stílusában, hanghordozásával s azzal a derűs-huncut mosolyával a szeme szegletében helyreigazít e lap szerkesztője, Dr. Derera Mihály. Misi bá'.
– Az „öregnek” semmi se jó – morgolódom magamban – nemrég még azzal piszkált, hogy kapjam össze magam, mert lapzárta, küldjem hamar azt az írást.

De mikor is volt ez? Ma? A múlt héten? Hónapokkal, évekkel ezelőtt?
Most már, úgy hiszem, mindörökké…

S akárhogy is dohog a drága jó szerkesztő úr, ez a helyzet: borongós, november végi szombat késő délután, meg a villogó kurzor. Szeretnék *Neked* írni, de csak nem jönnek a szavak. Talán mert megkéstek. Helyrehozhatatlan immár, hogy ilyen-olyan okokból (na jó, közben született két kissrác itt, egy unoka ott, meg átsöpört oda-vissza egy világjárvány is a fejünk fölött) mindig csak halogattuk azt a bizonyos ecseri látogatást.

A Nagy Beszélgetést, melyre lélekben már annyira készültem Veled és szeretett feleségeddel. Akit a gyülekezetbe való érkezésem évében tartott Keresztkérdések alkalmain ismertem meg, s igen, azokon a beszélgetéseken Neki köszönhetően egy kicsit már Téged is, s akinek őszinte szeretete, kedvessége, odafigyelése, mély és élő Istenhite számomra az első példa volt, és megtartó erő most is.

És igen, vitázni szerettem volna Veled egy jót élőben is. Megismerni egy általam mélységesen tisztelt, hihetetlenül nagy tudású, bölcs ember véleményét az élet azon dolgairól, amelyekről bár egészen másképp gondolkodunk – de amelyekért ugyanolyan szenvedéllyel égünk.

Nos, majd odaát…

Addig marad az emlékezés. Emlékezés ***a karmesterre***: egy szerda reggeli Bibliaórára, amikor szelíd, de ellentmondást nem tűrő határozottsággal nyomtál lelkipásztorunk kezébe egy papirost, amelyen egy ismert református ének „áthangszerelése" volt látható, eredeti Derera-kézírással. S nagyra becsült és tisztelt lelkipásztorunk aligha tehetett mást, mint e karmesteri instrukcióknak megfelelően eljátszotta az előírt akkordokat (Istenem, de jól sikerült!).

Emlékezés ***a tudós elmére***: aki ugyanezeken a Bibliaórákon az Igét olvasva-értelmezve olyan történelmi-irodalmi-művelődéstörténeti adalékokat hozott elő, amelyeket már csak könyvtárak porosodó polcain lehet megtalálni.

Emlékezés ***a Testvérre:*** akinek a „hogy vagytok, Danikám" nem egy amerikai típusú, választ nem váró „howdy", hanem valódi, őszinte érdeklődés.

Szeretném most még azt is leírni, hogy emlékezés ***a Barátra***. De ezt mégsem, nem bátorkodhatom, bárcsak adott volna még a Jóisten annyi időt, hogy kiérdemelhessem.

Nos, majd odaát…

A kurzor még mindig csak villog. Tudom, látom, egy csomó fekete pötty – betűk? - sorakozik már e követelőző kurzor fölött, de azt is tudom, hogy ezek csupán töredékek, kapkodva előrángatott, törött cserép-darabkák. Szeretném összerakni őket és díszhelyre állítani a szívemben, hogy soha ne feledjem azt a

különleges embert, akit Derera Mihálynak hívtak. A Kettőspont szerkesztőjét, aki után most már mindig egy folyamatosan villogó kurzor marad e lapnál.

A földi életed végére ugyan pont került, de hiszem, hogy odaát kezdődött csak el az igazi. Te már pontosan tudod, mi van a kettőspont előtt… Mi pedig idelent még írjuk tovább a történetet. Többek között itt, e lap hasábjain is, amelyet oly nagy szeretettel gondoztál.

Egyet bizton ígérhetek: én is, mi is, ezzel a szeretettel fogjuk tovább gondozni, s ennél is nagyobb szeretettel őrizni emléked, hagyatékod.

A viszontlátásra!

Szűcs Dániel

„És minden könnyet letöröl a szemükről”

Dereráné Varga Éva bizonyságtétele.
Elhangzott 2021. november 7-én a rákoskeresztúri református templomban

A gyászról kellene beszélnem most. Sohasem kellett eddig gyászolnom. Új dolog ez nekem, és azt látom, hogy sajnos tabutéma a halál, a gyász. Ezért is kell róla beszélni. Alig három hónapja vagyok özvegy, kimondani is nehéz! Szeretett férjemet Urunk váratlanul hazaszólította idén augusztus 14-én, itthonról.

Kezdődött az élete 1953. október 31-én. Innentől egészen 2021. augusztus 14-ig azon munkálkodott Istenünk, hogy mindent elrendezzen, elkészítsen, felkészítsen erre az utolsó napra, hogy azt a legeslegkíméletesebbé tegye számára és mindannyiunk számára!

ÉLETÜNK OLYAN, MINT EGY KIRAKÓS PUZZLE, CSAK A MELLETTÜNK LÉVŐ DARABOT LÁTJUK, DE ISTENÜNK AZ EGÉSZ KÉPET KIRAKVA, FELÜLRŐL LÁTJA – SZÜLETÉSÜNKTŐL FOGVA.

Folyamatosan rakosgatja össze, mellénk a darabkákat, mígnem egy szép napon elkészül a teljes kép. Az én páromnak, Misi életének utolsó darabja augusztus 14-én, reggel 4-órakor került a helyére.

Így visszanézve látom, hogy Isten minden mozzanatban ott volt velünk, mindent kézben tartott, mindent elrendezett. Nagyon nehéz volt az a nap, augusztus 14-e! Tele volt fájdalommal, könnyekkel. De soha, egyetlen pillanatra sem volt bennem kétségbeesés, harag, értetlenség, miértek, kérdések, lázadás! Megértettem akkor, hogy lejárt az ideje az én szeretett férjemnek es társamnak, ennyi időt kapott – ennyi időt kaptunk.

Aznap megértettem, hogy két út, választás áll előttem mostantól:
Az egyik út tele van *kérdésekkel, miértekkel, „bárcsak”-okkal, keserűséggel, önsajnálattal*… Ez az út egyenesen egy lefelé vezető spirálba visz, a depresszióba, a sötétségbe!
A másik út pedig tele van *hálával, örömmel, békességgel, elfogadással*, és ez az út felfele visz, a világosságba… Az Úrhoz közel, és az Ő békessége takar be!

Én ezt az utóbbi utat választottam, mert nem a sötétségbe vágytam, hanem az Ő világosságába, ahol

> HÁLÁT tudok adni az együtt töltött gyönyörű évekért.
> HÁLÁT tudok adni azért, hogy nem szenvedett, hanem gyorsan elszólította Urunk.
> HÁLÁT adok, hogy előtte 2 hétig itt lehetett lányunk és férje Angliából, és így ők is el tudtak köszönni tőle.
> HÁLÁT tudok adni azért, hogy a régen várt unokát is megismerhette Misi, és 9 hónapig szerethette, tarthatta karjaiban, örülhetett neki.
> HÁLÁT adok azért is, hogy Misi ma már szabad, szárnyal, és nincs kötve sem kerekesszékhez, sem más segédeszközhöz, amelyek a mindennapjainkhoz hozzátartoztak.

Misi boldogsága az Úrban, az Úrral egyben az én boldogságom is, hogy a legeslegjobb helyen van! Érte már nem kell aggódnom. Előre ment, és egykor majd újra találkozni fogunk.

Olyan nagyon sok mindenért tudok hálát adni, hogy hazahívása után pár héttel elkezdtem leírni mindazt a sok csodát, amit Istenünk tett velünk előtte, közben és utána is, hogy soha ne felejtsem el Istenünk jóságát, gondoskodását, vigasztaló szeretetét, amivel körülvesz. Jó hosszú már a lista, és folytatódnak a csodák, és írom tovább!

Furcsa kettősséggel élem meg a mindennapjaimat: Élek ebben a fizikai testben, ennek minden fájdalmával, bánatával, félelmével, mert hogy ebben a fizikai testben ezek lakoznak… Minden a házban Őrá emlékeztet. Például a ruhái, amiket még nem tettem el. Majd elteszem…

És ezzel párhuzamosan élem a lelki életemet is, ennek minden örömével, hálájával, bizalmával, békességével. Azzal a tudattal, hogy Ő, aki nemcsak férjem volt, hanem lelki társam, szerelmem, kedvesem, mindenem volt, végre szabadon, gyógyultan és boldogan átment a halálból az életbe, a mi Urunk jelenlétébe. Ott már nem fáj neki semmi, és ez nekem olyan nagy boldogság, mert annyira szeretem őt!

És hiányzik nagyon a párom, a szerelmem! Nagyon hiányzik! De szabad hiányoznia! Szabad sírni, szabad szomorkodni, szabad gyászolni, szabad a

szívnek fájni! Kell is! Mindennek elrendelt ideje van. Most a gyász és fájdalom ideje van, de egyben legyen a hála ideje is. Hála mindazért a szépért, amit együtt átéltünk, amit adtunk és kaptunk egymástól, a sok boldog együtt töltött évért, emlékekért. A keserűség megbénít és sötét helyre visz.

A VÁLASZTÁS A MIENK: MELYIK ÚTRA LÉPÜNK SZERETTÜNK ELMENETELE UTÁN: A KESERŰSÉG ÚTJÁRA VAGY A HÁLA ÚTJÁRA? AZ EGYIK MÉLYSÉGBE VISZ, A MÁSIK PEDIG HIHETETLEN MAGASSÁGOKBA ÉS BIZTOS GYÓGYULÁSHOZ.

Még nem tudom, hogyan tudok élni nélküle; egyelőre a napokat egyesével „élem túl”, tudván, hogy Uram és Megváltóm megtart, megerősít, vigasztal, letörli a könnyeimet, simogatja lelkemet mérhetetlen nagy szeretetével. Embereket, testvéreket helyezett mellém, akik szeretnek, figyelnek rám és felemelnek, amikor éppen összeroskadnék.

Kívánom minden gyászoló testveremnek, hogy ismerje meg Istenünk mindent átölelő szeretetét és vigasztálását a mi Urunk Jézus Krisztusban!

Jelenések könyve 21. rész 4. vers:

„és minden könnyet letöröl a szemükről. Nem lesz többé halál, nem lesz több gyász, sírás és fájdalom, mert a régi dolgok elmúltak.”

Ez a mi reménységünk.

Dereráné Varga Éva

Ringató

Harminc éve nem vagyok magamnál.
Másokhoz koldusként ide-oda kopogtatok,
Csak egy kis időre fogadjatok!

Harminc éve nem vagyok magammal.
Ügyesen elbújtam előlem,
Röhögnek rajtam a csigák,
Ők elbírnak a *házi* feladattal.
Vinni, vinni szakadatlan engem,
Dühben, fagyban, mélabúban,
Tartani, csak tartani a lelkem!
Félek, mi lesz, ha elejtem?

Harminc éve nézlek Téged.
Vaksin, szent sorok között
S csak most látom végre:
Mikor a Végtelen kisdednek öltözött
A gyenge, a véges, a kitaszított
Micsoda súlyt ringatott!

Prózányi Fruzsina

A MISI

Dr. Derera Mihály barátomat, munkatársamat, segítőmet, sorstársamat, a mozgássérült emberek mozgalmában tanítómesteremet – aki nekem csak Misi marad örökre – 1979 őszén ismertem meg és az első találkozásunk képe bevésődött az emlékezetembe. Egy riporter-magnóval a vállán jött oda hozzám egy olyan találkozón, ahol én, mint vidéki, a fogyatékos emberek ügyei terén tapasztalatlan kezdő, egy megbeszélésen vettem részt, ahol azt tervezgettük, hogy létre kellene hozni a mozgássérült emberek részére egy országos szövetséget. Engem nem sokkal ez előtt választottak meg az 1979 évben megalakult Somogy megyei egyesület elnökének, de nagyon friss és tapasztalatlan voltam még ebben a mozgalomban.

Misi azzal szólított meg, hogy nyilatkozzak az akkori Magyar Rádiónak arról, miért tartom fontosnak azt, hogy legyen egy országos szövetsége a mozgássérült embereknek. Szerettem volna kitérni a válasz elől, de Ő, a rámenősségével végül kihúzott belőlem egy nyilatkozatot.

Kép: meosz.hu

Ez a rámenősség, a fontos ügyekre vonatkozó szelíd erőszakosság volt az első benyomásom róla és ez végig kísérte a több mint 40 éves kapcsolatunkat, amely aztán barátsággá és egy emberi, sorstársi szövetséggé is alakult köztünk.

Okos, ha kellett, akkor szelíden erőszakos, de mindig őszinte és döntő többségében mindig helytálló véleménye sokat adott nekem a későbbi együtt munkálkodásunk során is.

Misi a maga módján polihisztor volt. Alapképzettsége szerint bölcsész volt, de a mozgássérült emberek által létrehozott vállalkozásban hamar belerázódott az üzletemberek világába is. Embereket irányított, vezetett, tanított,

üzletemberekkel, politikusokkal tárgyalt, érvelt, vitatkozott, de mindig a sérült emberek érdekében és soha nem a saját érdekében.

Tanította, oktatta fejlesztette a fogyatékossággal élő embereket. Ő oktatási igazgatóként, én pedig a mozgássérült emberek szövetsége elnökeként, együtt próbáltuk öntudatra, megfelelő önértékelésre, az érdekérvényesítésre felkészíteni a fiatal és már nem fiatal sérült embereket.
Sajátos volt a mi barátságunk, mert nem mindig értettünk mindenben egyet, különösen az érdekérvényesítés egyes módszereiben tért el a véleményünk. Ő néha nyersen, keményen fogalmazott, különösen a politikusokkal szemben, én meg próbáltam a diplomácia módszereivel győzködni a döntéshozókat, így jól kiegészítettük egymást. Egyben azonban mindig egy véleményen voltunk, abban, hogy a sérült emberekért mindent meg kell tennünk, így a vitáink után is mindig sikerült közös nevezőre jutni.

MISI ÉRZÉKENY, MÉLYEN ÉRZŐ EMBER VOLT AKKOR IS, HA EZ A KÍVÜLÁLLÓK SZÁMÁRA NEM MINDIG VOLT ÉREZHETŐ.

Mélyen megrázta közös munkatársunk, aki egyben a szerelme és első felesége is lett, Ancsa halála, akinek az életéről könyvet is írt.

Szeretett horgászni, szerette a természetet, egy közös barátunkkal, a Somogy megyében súlyos mozgássérültséggel élő Bőhm András költővel, festővel „barangoltak” a Zselic erdeiben, vagy a ráckevei Duna ág partján egy-egy közös szabadság idején.

Amikor révbe ért Évával, feleségével, akitől igazi családot kapott, nyugodtabb, kevésbé heves lett, de a kemény következetessége megmaradt. Én és a mi közös mozgalmunk, mindig számíthattunk rá. Talán az életemet is köszönhetem neki, mert amikor közös munkahelyünkön egy reggelre agyi infarktussal ébredtem, Ő volt az, aki a tiltakozásom ellenére is mentőt hívott és így viszonylag kevés következménnyel vészeltem át ezt a betegséget.

Amikor nemrégiben a mozgássérült emberek országos szövetségétől a megalakulás 40. éves évfordulóján posztumusz kitüntetést kapott, büszke voltam rá, hogy azok az emberek, akik ismerték, jó, értékes emberként emlékeznek rá.

A hirtelen elvesztése miatt érzett csalódásunkat, fájdalmunkat, veszteségünket nem tompíthatja más, csak az idő, de a lelkünkben, a gondolatainkban, az érzéseinkben nem vesztettük el őt, mert példája, a következetessége, a humora, az életszeretete velünk él tovább.

dr. Hegedüs Lajos
2021. 11. 19.

Üzenet haza

Szeretett Testvéreim!
Mit is mondhatnék? Hónapok óta rágódom ezen a kérdésen, talán jó lenne, talán kellene… Kényelmetlenül motoszkál bennem, utolsó szó jogán. Aztán kaptam egy felkérést, komiszul kedvesen (köszönöm, Dani!): írjak az újságba. Sokszor nekifutottam, félretettem, újrakezdtem, elengedtem – egyik sem méltó az utolsó szóra. Azután végre megértettem: nem az utolsó szó lesz ez, hanem egy a sok közül. Mert otthon vagyok közöttetek!

Mi jelent otthon lenni? Az elmúlt majdnem két év igazán próbára tett bennünket – otthonainkba zárva tanultunk otthon lenni… Mindeközben pedig újratanultuk, mit jelent a gyülekezetünkben otthon lenni. Mi kapcsol valójában bennünket össze? Mitől lehet otthon számunkra a gyülekezet? Hogy maradhat az?

Hatalmas ajándéka Istennek, amikor valaki valóban megérkezik a közösségbe – nemcsak a templomajtón lép be, hanem az életünkbe is – nagyszülőket, szülőket, gyermeket, unokát, testvért örökölhet. Családot, melyet Isten készített neki, családot, ahol ő is számít, ahol rá is számítanak! Emberi erő ezt a közösséget meg nem tarthatná, mert a legtisztább szeretetünk is tökéletlen.

Vagy ahogy Pál apostol mondaná: Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. (Róm 7,19) Hogy lehet, hogy a gyülekezet mégis él, mégis mozdul, mégis: otthon? Úgy, hogy

---

ISTEN, MIKÖZBEN AJÁNDÉKKÉPPEN EGYMÁSRA BÍZOTT BENNÜNKET, MEGTARTOTT SAJÁT MAGÁNAK

– őrzi az övéit és hívja őket arra, hogy rajtuk keresztül mutathassa meg azt, milyen az a világ, ahol Ő uralkodik, milyen lehet az ember, ha valóban Isten gyermeke – hasonló az Egyszülötthöz. Így lehet az emberi közösségből igazi örökkévaló otthon: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”!

Hálával mondhatom, Keresztúr az otthonom, mert Isten országának ismerős ez a szeglete – itt léptem be először az Ajtón, ráismertem beszélgetésekből, a szorgos kezek látható és láthatatlan munkájából, a megváltozó életekből. Keresztúr az otthonom, mert ismerős bennetek, sokatokban Krisztus arca számomra.

Így köszönlek Titeket egyen-egyenként és együtt is Istennek, szeretettel:

Lili

Akik előttünk jártak…

Urnatemetőnkben segítőként szolgáltam a halottak napi „csúcsforgalomban”. Jó volt látni a sok embert, hozzátartozót, akik szép rendben (szájmaszkban) ballagtak le a lépcsőkön, hogy felkeressék eltávozott szeretteik nyughelyét, hogy emlékezzenek. A média híradásai szerint ez a nap ma már csak az idősek ünnepe, özvegyeké, idős hozzátartozóké, ismerősöké.

A megváltozott társadalmi viszonyok között kezdünk úgy emlékezni a múltra, mint valami túlhaladottra, netán szégyellnivalóra? Pedig szüleink, nagyszüleink és azok szülei, akiknek már a sírját is eltörölte az idő, megérdemlik, hogy legalább ilyenkor idézzük fel emléküket. Ők voltak azok, akiket szüleik istenfélő embernek neveltek, és akik ekként is haltak meg. Ők voltak, akik nehéz körülmények között, háborúk zűrzavarában dolgoztak azért, hogy mi most komfortosan, sőt összkomfortosan élhessünk. Mindent tőlük kaptunk.

Bedő Imre könyvéből idézve (Teremtő tűz, 2020), egy házaspár szüleit, nagyszüleit, azok szüleit stb. kis matematikával összeszámolva az utolsó 500 évben (azaz a reformációtól kezdve), 25 éves emberöltővel kalkulálva: 1.048.000 elődünk járt előttünk, dolgozott értem is és érted is, hogy ma itt lehessünk. Gondoljunk rájuk gyakrabban, beszéljünk róluk a fiataloknak.

ŐK TEREMTETTÉK MEG ÉS ŐRIZTÉK ÉVSZÁZADOKON ÁT AZT A KULTÚRÁT, AMELYET NAPJAINKBAN A GLOBALIZÁCIÓ SZERETNE FELEDTETNI. NE HAGYJUK!

Tanuljunk az ősöktől becsületet, kitartást, állhatatosságot, önfegyelmet, egymás iránti tiszteletet és nem utolsósorban hazaszeretetet. Ne csak a

„hősök” emlékét őrizze a kegyelet, hanem ezeknek a hétköznapi hősöknek-ősöknek az emlékét is. Megérdemlik!

Ott, az ügyeletes asztalnál ülve örömmel tapasztaltam, hogy hozzánk sok fiatal, sőt gyermek is eljött: szépen felöltözve, gyertyát gyújtva, csendben követve szüleiket. Mégis maradt még valami az ősök tiszteletéből, amit át tudunk adni gyermekeinknek, unokáinknak. Ne hagyjuk elveszni!

Egyes természeti népek hiedelme szerint az ősök szelleme tovább él közöttünk, így képesek az élők szerencséjét és jövőjét is befolyásolni, ezért imádkoznak az elhunyt lelkekhez, ezért visznek nyughelyükre ajándékot, akár ételt is. Ellenben a Biblia sehol sem beszél arról, hogy a halottainknak közvetítő szerepe lenne Isten és az emberek között. Az Újszövetség viszont egyértelművé teszi, hogy ez a szerep kizárólag a feltámadt Jézus Krisztusé.

„Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.”

(Róma 14:8)

Dr. Békési László

Isten szolgálatában a Felvidéktől Budapestig

Balik Béla atya köszöntője

Tekintve a világban a kereszténységet érő folyamatos, nemritkán életveszélyes kihívásokat, a testvéri összefogás, s ennek „intézményesebb” megnyilvánulása, az ökumenizmus tán égetőbb szükség, mint a történelem során bármikor. És ez mindnyájunk közös felelőssége: „idelent”, kicsiben éppúgy, mint az egyházi hierarchiák csúcsán.

Előbbit tekintve a rákoskeresztúri keresztényeknek nincs okuk pironkodásra: református egyházközségünk példamutatóan jó kapcsolatot ápol a keresztúri katolikus közösséggel. Mindig hálával és szeretettel fogunk gondolni arra az önzetlen segítségre, amit templomunk felújítása idején kaptunk, midőn a Szent Pál-templomba befogadtak minket. Miután Dr. Ujházi Lóránd atya a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Kánonjogi Posztgraduális Intézetében tanszékvezetői kinevezést kapott, Erdő Péter bíboros **Balik Béla** atyát nevezte ki a rákoskeresztúri Szent Kereszt-plébánia plébánosává.

Ennek apropóján kerestem meg Balik Béla atyát – külön örömömre szolgált, hogy személyében „földimet” üdvözölhettem –, aki **szívélyes üzenetben köszöntötte gyülekezetünket**. (*szd*)

Kedves Rákoskeresztúri Református Gyülekezet!

Engedjék meg, hogy mindenekelőtt nagy tisztelettel köszöntsem Önöket az ősi apostoli köszöntés szavaival: „Kegyelem és békesség nektek Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól” (Róm 1,7b).

Idén augusztus elsejétől kezdtem meg szolgálatomat a helyi közösségben, és most szívesen teszek eleget a megtisztelő felkérésnek, hogy Önök előtt is bemutatkozzam.

Igazán testvéri és baráti kapcsolatban voltam eddig is a gyülekezet lelkipásztorával, Sóskuti Zoltán tiszteletes úrral, és talán a gyülekezet számára sem vagyok teljesen ismeretlen, hiszen az elmúlt tíz évben a szomszédos rákoshegyi plébánián működtem.

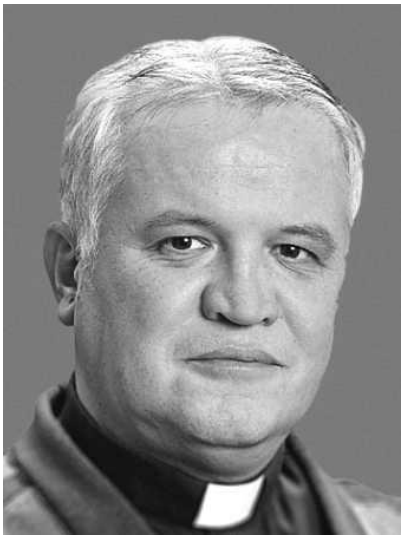

Röviden, néhány mondatban mégis szólnék eddigi életutamról. A Felvidéken, Ipolynyéken születtem 1972-ben. Szeretetteljes, örömteli gyermekkorom volt szüleimmel és bátyámmal. Ez az a szilárd alap, amire a későbbiekben építkezni tudtam. A kassai magyar ipari iskolában érettségiztem 1990-ben. A szakmai ismeretek mellett igazi, örök értékekkel gazdagodtam a középiskolában. A kamaszkorból a felnőtt életbe lépve még inkább megerősödött bennem a vallási és a nemzeti identitás, amiért a mai napig is hálás vagyok nevelőimnek, tanáraimnak.

A három, szakmámban eltöltött év megtanított a munka tisztességes elvégzésére és megbecsülésére, a más népekkel való baráti viszony kialakítására. Sok év elteltével, a mai napig megmaradtak abból az időből a szlovák és cseh barátaim.

Újabb jelentős mérföldkő volt az életemben a premontrei szerzetesrendbe való belépésem. Az újoncidőt Jászón töltöttem, ahol megtanultam – sok más mellett – *a csönd és a magány szeretetét, az idősebb testvérek iránti tiszteletet*. Teológiai tanulmányaimat Esztergomban végeztem, ahol a gondviselés bölcs és példamutató elöljárókkal ajándékozott meg. Nemcsak istenismeretre, de Isten megismerésére is neveltek. Az Istentől kapott hivatás kibontakoztatásában örök hálával tartozom nekik. 2000. június 29-én szenteltek pappá a jászói apátsági templomban.

Első lelkipásztori kinevezésem visszavezetett Kassára, ahonnan Csornára, majd Szombathelyre kerültem. Hatévnyi szerzetesi élet után az esztergomi nevelés és az ott kialakult kapcsolatok révén az Esztergom-Budapesti

Főegyházmegyébe léptem át. Itt először a Szent István-bazilikában voltam káplán négy és fél évig, ami eddigi életem egyik aranykorszaka volt. Ma már szinte álomként jelennek meg előttem az oda kötődő emlékek.

2011-ben Rákoshegyre kerültem, ahol szinte családias kapcsolatom alakult ki az ott élőkkel, nemcsak a katolikusokkal, hanem a más felekezetűekkel és a nem vallásosokkal is.

A katolikus egyház gyakorlata szerint a főpásztor, Erdő Péter bíboros rendelkezése értelmében kerültem ide, Rákoskeresztúrra. Ahogyan az elején említettem, már ismerősként fogadtak a helyi hívek és ugyanígy az Önök gyülekezetének lelkipásztora, Sóskuti Zoltán tiszteletes úr is. Bízom benne, s túlzás nélkül állíthatom, hogy a hozzá fűződő barátság, illetve az őszinte, testvéri párbeszéd a két közösség között is segít a továbbiakban a testvéri viszony elmélyítésében.

Az adventi idő elején szívből kívánok kedves Mindnyájuknak áldott készületet és kegyelmekben gazdag, Istentől megáldott Karácsonyt!

Áldás, békesség!

Balik Béla
2021. november 26.

Alapelv = bőrkötésű Biblia

„Hanem keressétek először Isten országát és annak igazságát és ezek mind ráadásul megadatnak nektek” (Máté 6:33)

Ez az Igét csak akkor tudtam igazán megérteni, amikor egy másik fordítású Bibliában így olvastam: „Keressétek először Isten országát és az Ő ALAPELVEIT és ráadásul ezek mind megadatnak nektek”.
Az alapelv szó jelentését megvizsgálva már egyszerűbbnek tűnt megérteni az igazságot is… Alapelv: fő összefüggés, amit jól kell érteni, hogy a változásokat is megértsük.

Ez a kutakodás 30 évvel ezelőtt kezdődött az életemben, és az első időkben úgy találtam, hogy mindezeket a hegyi beszédben rejtette el a Biblia. Számomra legalábbis. Természetesen végig kutattam Máté evangéliumának ötödik részétől a tanításokat, s mire eljutottam arra a felismerésre, hogy ezek az alapvető igazságok, addigra tovább bonyolódott a dolog: ha ugyanis ezek Isten országának alapvető, mintegy „alkotmányos” alapelvei, akkor ezek mikor és hogyan léphetnek érvénybe itt a földön? Hogyan fog eljönni mindez a földre – és mikor?

Sok kérdés, sőt némi hitetlenkedés is felmerült időközben. Aztán egyszer csak eljött a nap, amikor hirtelen megadta Isten a magyarázatot. Elsőre az értelmembe, majd a szívembe is beíródott ez a magyarázat.

„Az Isten országa nem szemmel láthatólag jő el” (Lk 17:20). Hirtelen megdöbbentett: minden eddigi elképzelésem borulni látszik? De az Ige folytatódik: Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van” (Lk 17:21).

Azért is jegyeztem le e gondolatokat, hogy emlékeztessem magamat, hogyan is kezdődött, hogyan is folytatódott az a történet, amely majd írásom címét is megvilágítja. Mérhetetlen szenvedély alakult ki bennem az Istennel és az Ő országával kapcsolatos dolgok iránt.

Teljesen átformálódott a belső gondolkodásom. Most már úgymond „sztereóban" tudtam gondolataimat használni a látható és a láthatatlan világ dolgainak megítélésében. Minden döntésemet az Ige kezdte irányítani.
Idővel ez tudatosult és igen sok szeretet, öröm, siker lett a hozadéka - mind a mai napig. Majd a fekete fedelű Bibliák mellett kezdtek megjelenni a különféle színű-borítású Bibliák: arany, ezüst, fehér, égszínkék, sötétkék. Sokan mutogatták, milyen klassz kivitel az övéké.

Beszélgettünk, és az Ige is szóba került. Volt, ki lapozgatni kezdte a Bibliát, mert épp aggódott és szerette volna elmondani segítségül az Igét, ami úgy kezdődött: „semmi felől ne aggódjatok...", ám itt elakadt és lapozni kezdett. Én meg folytattam az Igét „hanem imádságotokban és könyörgéstekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. Ámen! (Fil 4:6,7)
Felnéz a lapozásból: „Hát neked milyen Bibliád van?". Nyomtatott Írás épp nem volt nálam, így azt mondtam: „Az enyém bőrkötésű". A kérésre, hogy mutassam meg, csak ennyit mondtam:

„Hát itt állok előtted. Bennem van. Bőr kötésben…"

Mátyusné Ujvári Katalin

Emlékezés – hálával

Uram! Mire gondoltál, mikor rábíztad életem egy labilis, képmutatásra épülő, törékeny kapcsolatra? Sőt egy újabb életet is, amelyet hamar vissza is vettél, majd évek múlva újabbat adtál.
Mire gondoltál, mikor láttad nyiladozó értelmem, testi-lelki fejlődésem viharokkal, félelemmel teli idejét? Majd a kamaszkor lázadó, képmutató, megbotránkoztató korszakát?

Ugye hallottad, Uram? Mikor szüleim válása után a jóindulatú rokonság megjósolta: Budapest elnyel bennünket, az egyedül maradt anya, a faluról jött, egyszerű, hat elemivel rendelkező, tapasztalatlan, úgysem lesz képes gyerekeit eltartani, felnevelni! Csak egy dolog maradt ki számításukból: ez az egyszerű, tapasztalatlan asszony 15-16 évesen, az országon végigsöprő ébredési hullám idején megismerte Megváltóját, elfogadta a neki is felkínált bűnbocsánatot, és Isten gyermeke lett! Ha házassága révén távol is került Krisztustól, Ő soha nem hagyta el, mert Isten és a közte lévő láthatatlan szál nem szakadt el, nem szakadhatott el, hogy majd évtizedek múlva újra megerősödjön. Ahogy az Ige mondja:

„…sem jelenvalók, sem eljövendők... sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” (Róma 8,28.39.)

Isten komolyan vette e fiatal leány mellette való döntését, számontartotta és megtartotta a sok-sok szenvedés, mélység közepette. (A mesékből ismert mostoha nevelte, gyenge kezű apa, aki szintén az ébredés idején, idősen tért meg.) Hála Neked!

S hála Uram Neked, amiért emlékeztetted őt keresztelésemkor tett fogadalmára, hiszen 13 éves lettem. Konfirmáció? Eszik vagy isszák? Templom?

Oda csak az idősek járnak, mi nem. Miért lett ez most olyan fontos? Nem is tudjuk, hol van templom a VIII. kerületben! A szomszéd néni segített, én meg tiltakoztam. Két pofon útközben, s miután megtaláltuk a templomot, dúlva-fúlva, megtörtént az előkészítőre való jelentkezésem.

Uram, Te akkor, már ott tudtad, sőt akartad, hogy valami új kezdődjön az életemben. Hogy az a durcás, nyegle bakfis egyszer majd lelki otthonának vallja azt a helyet, mosdatlan szája pedig örömmel magasztajon és Rólad tegyen bizonyságot! Hála Neked, amiért tisztulhatott lelkem, ahogy nyugalomra, békességre talált!

S tudom, Uram, mire gondoltál azon a forró nyári vasárnap délelőttön, amikor hangzott az Ige: „Nem szolgálhattok két úrnak...” (Lk. 16:13): Ideje lenne már hívásaimra választ kapni, eldönteni, akar-e teljes szívvel-lélekkel engem követni, hozzám tartozni. Hiszen én már 3 évvel ezelőtt (konfirmációmkor) döntöttem mellette: „Ne félj mert megváltottalak, neveden hívtalak, enyém vagy!” (Ézs 43:1), most már rajta a sor, ő következik!

1971. augusztus 1. - új kezdet, új élet születése, s a mennyben örömünnep! Ötven év, amiért csordultig van a szívem hálával! Ötven év tele sok csodás megtapasztalással, tűzzel teli bizonyságtétellel, majd félszeg, dadogó, elmulasztott vallomások, megértett Igék katarzisa és a félreértésből adódó kijózanodás, engedelmességet követő áldások és engedetlenségek következményei, hitben való növekedés és kicsinyhitűség, bizalom és aggódás, Istenre hagyatkozás és erőlködések, örömök a szolgálatban és csüggedések, örömök és kétségbeesések…

Uram! Milyen nagyszerű gondolatod volt, amikor úgy döntöttél, megosztod a rólam való gondoskodást és drága Társat adsz mellém, akivel ebből az 50 évből 46 évet együtt élhettünk meg.

S gondoltál egy nagyot! Megajándékozom őket gyermekekkel, rájuk bízom, ismertessék meg az én nevemet, tanítsák őket az én utamra, a nekem való engedelmességre, hogy örömteli, áldásokban gazdag életük legyen! Mennyi örömet, áldást jelentenek 10 unokánkkal együtt!

Uram! Lehet, nem minden elgondolásod szerint történt/nik az életemben, Te MÉGIS mellettem maradtál, áldásaid kísérnek, kegyelmed körülvesz, szereteted átölel.
Magasztalom háromszor szent nevedet! Hálát adok örökké tartó szeretetedért!

„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” (Zsolt. 106:1)

Hajdú Csabáné Kati

Tövisek

„A mondabeli tövismadár, csak egyszer énekel,
de akkor szebben, mint a föld bármelyik más teremtménye.
Egyetlen ének az élete árán…”

A fenti idézetet Colleen McCullough Tövismadarak című regényének bevezetőjében olvastam, nagyon-nagyon régen. Akkor nem igazán értettem, hogy ez a madár miért egy tövises ágon készít fészket magának, és ha elkészült vele, miért áldozza fel magát. Mert a leghegyesebb tövisre állva kezd el trillázni: haldokolva, önmaga fölébe emelkedik, s a szenvedésének…

Mindannyiunknak lehetnek tövisei, melyeket sokáig cipelünk, s ahelyett, hogy eltávolítanánk, még mélyebbre nyomjuk őket. Hogy sokáig fájjon, és emlékeztessen a bennünket ért bántásra. Talán azért, mert nehezen viseljük el a bántást, a bennünket ért sérelmeket s a személyünket érintő kritikát. Őszinte szembenézés helyett önsajnálattal próbáljuk bánatunkat enyhíteni, s ez alól én sem vagyok kivétel. De hogy ennek meddig kell így lennie, sokszor rajtunk múlik, azon, hogy tudunk-e megbocsátani annak, aki megbántott vagy kigúnyolt minket. És hogy felül tudunk-e emelkedni önsajnálatunkon…

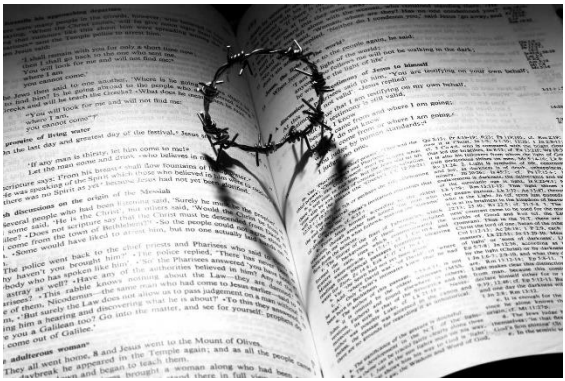

Hívő emberként eszünkbe kell jusson a Jézus Krisztus *töviskoronája*, amit az őt csúfoló katonák tettek a fejére, mielőtt elindították a kereszthordozása útjára. Ezzel a cselekedetükkel a katonák nem csak gúnyolták, hanem fájdalmat is okoztak neki. Ha erre gondolok, sokszor szégyenkezem amiatt, hogy a tisztának, a bűntelennek mindezt méltósággal kellett tűrnie – miattunk.

Honnan merítette az erőt mindehhez? Onnan, hogy végig kapcsolatban volt az Atyával, s tudta, hogy a töviskorona viselése is a „keserű pohár” része. Ézsaiás így ír erről:

„És ő megsebesíttetett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg. (Ézs 53:5, Károli ford.)

Isten Krisztus szenvedése által szerzett békességet nekünk. Ő a mi sebeink gyógyítója: ha vele s benne maradunk, bízhatunk őbenne, mert: „örökké ő lesz pártfogóm, s elnémul minden vádoló...”

Tehát a töviseink okozta sebek nyalogatása helyett inkább lépjünk a gyógyulás útjára, melynek első lépése az lehetne, hogy vizsgáljuk meg: a bennünket ért bántásnak vajon mi mennyire vagyunk okozói? Tudjunk megbocsátani és bocsánatot kérni, hiszen az Atya is Fia áldozatára nézve megbocsát nékünk, s mi is így könyörgünk Hozzá:

„bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek…”

Vegyük számba azt is, mennyi mindent kaptunk Istentől, mennyi rossztól mentett meg bennünket, s akkor ennek tükrében felül tudunk emelkedni a bennünket ért bántásokon, mert Vele a tövisek okozta sebek be fognak gyógyulni majd.

Adventben arra vágyakozunk legjobban, hogy békesség legyen bennünk és körülöttünk. Imádkozzunk azért, hogy az Úr segítsen meg bennünket mindezért!

Ámen.

Kovácsné Kornélia

Amikor fellebbent a fátyol valami felfoghatatlan csodáról…

Csutorosné Szabó Erika bizonyságtétele

Történetem a covid-járvány kezdetekor indult. Egy szerdai napon reggel befeküdtem a Gerincgyógyászati Központba, hogy másnap reggel csípőprotézis-műtétet végezzenek rajtam. Még aznap délután azt mondták, menjek haza, mert „covid-kórház” lettek. Majd értesíteni fognak, mikor lesz a műtét. A hónapok múltak, én vártam, a fájdalmak egyre fokozódtak. Már nem csak nappal, terhelésre, de éjszaka, nyugalom idején is. Rengeteg fájdalomcsillapítót szedtem. Egyre reménytelenebbnek éreztem a helyzetet. Egyszer csak jött egy „gondolat” a fejembe (vagy sugallat?). Azzal kezdtem magam vigasztalni:

– Istenem! Milyen jó nekem, hogy fáj a lábam, mert akinek amputálták, vagy lebénult, mennyire örülne, ha neki fájna!

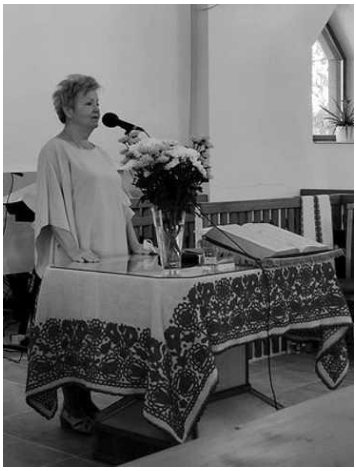

És így is éreztem ettől kezdve. Nem azzal foglalkoztam, hogy milyen „rossz”, hogy fáj, hanem úgy éltem meg: milyen „jó”, hogy fáj. És ezzel a hozzáállással már másként múltak a hónapok, könnyebb volt a várakozás.

Aztán elérkezett a nagyon várt nap. Ez év július 21-én megcsinálták a műtétet! Jobban sikerült, mint amint elképzeltem. A fájdalmak csak a műtét utáni szokásos sebfájdalmakra korlátozódtak, ami napról napra javult, de a „mozgási fájdalmak” eltűntek. Nagyon boldog voltam, tele bizakodással, tervekkel. Néhány napig… mert egyszer csak egyre fáradtabb lettem, szinte a légzés, járás, a létezés egyre nehezebbé vált. A család unszolására a műtét utáni 5. napon elmentem (vittek) a háziorvoshoz.

Vérképet néztek és kiderült, annyira vérszegény lettem, hogy azonnal kórházba kell mennem.

A mentők vittek a sürgősségire. Délután érkeztem. Ott is csináltak egy vizsgálatot, és kiderült, hogy az eredmény még annál is rosszabb, mint amit a háziorvos átküldött. Az ottani orvos azt mondta, mindenképpen transzfúziót kell kapnom, de nem az a terápia, hogy kapok 1-2 üveg vért, hanem ki kell deríteni, hol tűnik el a vérem. Ezért átszállítanak az ügyeletes belgyógyászatra.

Ez a délutáni órákban történt és éjszaka 1 óra 30 perckor értünk át a mentőkkel az ügyeletes belgyógyászatra. A mentősök otthagytak az ágyon, a folyosón, míg az ügyeletestől útmutatást kapnak. Én a következő beszélgetést hallottam:

– Ez meg minek jött?
– A sürgősségiről küldték.
– Mit akar?
– Anémiás, vért kell neki adni.
– Mit képzel ez? Azt hiszi, majd éjjel fél kettőkor itt várjuk az ajtóban egy üveg vérrel?
– Nem tudjuk. Most átveszik, vagy nem? Mert nekünk még sokfelé kell mennünk…

Feküdtem a tolóágyon, és a könnyeimet nyeltem. Eszembe jutott, hogy 30 évig véradó voltam. Milyen jó volt arra gondolnom, míg telefolyt a palack a véremmel, hogy ezzel beteg, reményvesztett helyzetben levő embertársaimon segíthetek. Arra nem is gondoltam, hogy egyszer majd nekem is szükségem lesz arra, hogy nekem adjanak. De nem így. Kényszerből. Muszájból. Hanem segíteni akarásból. Betoltak a kórterembe. Lefektettek a pótágyra. Közölték velem, hogy csak ezt az ágyat tudják adni, egy lepedővel. Párna és takaró nincs. Aludjak, ha tudok. Majd, ha megjön a vér, amit megrendeltek, bekötik. Jó éjszakát!

Amikor kimentek, folyni kezdtek a szememből a könnyek. „Sajnáltam magam.” Milyen szörnyű nekem, hogy egy héttel a műtét után a sürgősségin nyomorgok egy instabil kerekes ágyon. Hogy az éjszaka közepén árkon-bokron keresztül száguld velem a mentő (mert szegények alig győzik), minden zökkenőnél fájdalmat okozva a friss operáció helyén, hogy milyen fásult undorral vettek át a kórházban (mert szegények, már hónapok óta nem tudják kipihenni magukat. A beteg egyre több, a dolgozó egyre kevesebb. És a remény is, hogy majd csak jobb lesz…), hogy milyen diszkomfort-érzés ilyen tortúrák után itt egy szál lepedőn, takaró, párna nélkül feküdni…

És egyszer csak egy pillanat alatt minden fájdalom, könny és kétségbeesés eltűnt. Mint mikor viharban, szakadó esőben a kocsi ablaktörlője letörli az ablakot, és minden tiszta és látható lesz. Azokra az érzésekre és gondolatokra nincsenek szavak.

Végtelen nyugalmat és szeretetet éreztem, amihez foghatót még elképzelni sem tudtam. Egy gondolat jött elő bennem, nem tudom, honnan… Én ilyet nem tudok magamtól kitalálni, de mégis itt volt…és kimondtam magamban:

> *„Istenem! Köszönöm, ezt a fehér lepedővel letakart tiszta ágyat! Hálás vagyok érte, hogy ezen fekhetek. Milyen sok ember (gyerek is) él itt a földön, akik boldogok lennének, ha csak egy éjszakát is ezen az ágyon fekhetnének.”*

Minden olyan világos és tiszta lett a fejemben ezen az éjszakán. Olyan „kérdezz-felelek” párbeszéd kezdődött, ahol nem is kérdeztem és nem is felelt senki, de TUDTAM a kérdéseimre, fájdalmaimra a választ. Hogy mi miért történt így…hogy igen, tudom, fájt, de csak így tanultál belőle… igen, erről is tudtam, de ezzel a fájdalmaddal a másikat tanítottad, mert másképp nem értette, hogy rossz úton jár…

Most értettem meg, hogy

---

soha nem voltam egyedül.

Olyan kisgyerekkori történetek „jöttek elő”, amikre már nem is emlékeztem, hogy akkor fájt. És most itt a válasz: nem fájdalmat okoztam, SEGÍTETTEM, szerettelek és szeretlek.

Tudtam, éreztem, hogy ez IGAZ! Hogyhogy nem vettem észre? Hiszen megígérte: …veletek leszek… és elküldöm nektek a Szentlelket…
Mindig olyan természetesen mondtam, egész életemben, hiszen ezt hallgattam. Ezt tanították. Ezt olvasom nap mint nap. De most megéltem. Megtapasztaltam.

Ekkora szeretetet, ami akkor, ott felém sugárzott, elképzelni sem lehet. Olyan nyugalom és békesség, amit átéltem, nem kifejezhető. Ilyen szeretet és béke csak a Mennyországban van. Olyan volt, mintha egy pillanatra fellebbent volna a fátyol valami felfoghatatlan csodáról és részese lehettem volna.
Köszönöm!

Csutorosné Szabó Erika

Megbocsátás

Bárki legyen is, a kor előrehaladtával, vagy éppen a járvány tragikus számadatai miatt, egyre többet gondol az elmúlásra. Lelkész édesapám íróasztalán volt egy levélnyomtató, súlyos, kőből faragott, stilizált koponya egy vaskos könyvön, a Biblián, és rajta a latin felirat: Memento mori! azaz emlékezz a halálra. Ez a szimbólum már kisgyerekkoromtól foglalkoztatott, és tudatta, hogy nem élhetünk örökké ezen a földön (bár akkor úgy gondoltam, én talán kivétel leszek…). Éppen ezért mindennapi kétségeink közé tartozik a végső megbocsátás misztériuma.

A pszichológusok szakmai megfogalmazásában a megbocsátás az „interperszonális sérelmekre adott egyik lehetséges válasz, amelynek fókuszában a sértett érzelmi világában és viselkedésében bekövetkező pozitív változás áll”. A megbocsátásnak a lelki és a fizikai egészségre kifejtett pozitív

hatása jól ismert: csökkenő szorongás- és depresszió-szint, illetve a stresszhatásokra adott kedvező fizikai válasz (hormonális és szív-érrendszeri reakciók). Tehát már itt a Földön megtapasztaljuk annak előnyeit, ha meg tudunk bocsátani „az ellenünk vétkezőknek”. Ám nekünk, hívő keresztényeknek mennyivel értékesebb, megnyugtatóbb érzés, amit Jézus ígér: az Ő megbocsátó kegyelmének érdeme az örök élet.

„Ha megbocsátjátok az embereknek, amit vétettek ellenetek, mennyei Atyátok is megbocsát nektek. De ha nem bocsáttok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket.” (Máté 6:14).

De mi történik azokkal, akik nem részesülnek a végső megbocsátásban? Hol van a kegyelemnek a határa? A megbocsátó Isten miért nem kegyelmez mindenkinek? Jézus a keresztfán a visszaeső, halálra ítélt bűnözőnek is megígérte a paradicsomot.

A földi élet során nem látjuk színről-színre Istent, viszont a halál gyökeresen más helyzetet teremt, ahol minden akadály elhárul a tisztánlátás elől, és a lélek meglátja az Úr dicsőségét, vagy megtapasztalja az istennélküliség reménytelenségét. A kérdés a mai napig foglalkoztatja az emberiséget. Megnyugtató választ csak keresztény hitünk adhat:

…Tehozzád, én Istenem,
Szomjúhozik én lelkem,
Vajjon színed eleibe'
Mikor jutok, élő Isten?
(42. Zsoltár)

Jézus kettős értelemben is figyelmeztet, egyrészt arról beszél, hogy aki nem fogadja el az Isten országáról szóló üzenetet, az nem jut be oda, másrészt fenyegetésképpen korabeli példabeszédes fordulatokat intéz az irgalmat nem ismerőkhöz és a megátalkodottakhoz (pl. A gazdagról és Lázárról (Lukács 16:19 – 31).

A középkori elképzelésekben a túlvilág a kínok színtere, ahol annak kilenc bugyrában válogatott eszközökkel kínozzák az embereket, illetve az elkárhozott lelkeket (Dante: Inferno - A pokol, és Botticelli képi megfogalmazásában, 1480). Mindez viszont, ellentmondana az isteni végtelen szeretetnek? „Tedd meg mindazt, ami a kezed ügyébe esik, és amihez erőd van, mert nem lesz cselekvés, gondolkozás, ismeret és bölcsesség a holtak hazájában, ahová menned kell” (Préd. 9:12). Vagy, „Bárcsak elrejtenél a holtak hazájában, ott rejtegetnél haragod elmúltáig! Kiszabnád időmet, azután újra gondolnál rám”. (Jób 14:13).

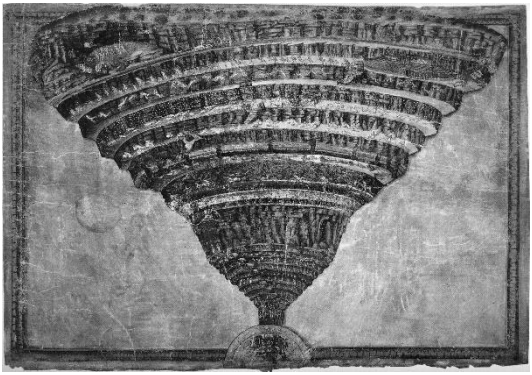

Botticelli: A Pokol térképe (Inferno)

A 2Thesz. 1:9-ben Pál azt mondja, hogy a hitetlen emberek a kárhozatban örökre el fognak szakíttatni az Isten ábrázatától. Sohasem fogják többé tapasztalni Isten jóságát. Nem érzik többé, hogy az Úr gondot visel rájuk. Az talán a kárhozat lényege, hogy Isten örökre magára hagyja az embert és ennél nincs szigorúbb büntetés. Amikor az Úr Jézus elszenvedte a pokol kínjait helyettünk a kereszten, neki is az volt legszörnyűbb, emberként úgy érezte, hogy az Atya magára hagyta Őt. Így kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?” (Máté 27:46). Képzeljük el egy kisgyermek reménytelenségét, akit a szülei elvesztenek a tömegben, vagy eltéved a sötét erdőben!

Manapság a kárhozatról és az örök büntetésről szóló figyelmeztetést nem veszik komolyan. Különösen az, aki nem hisz a bűnben, annak nincs szüksége bűnbocsánatra sem - gondolják. Ha nem hiszik, hogy valaha is számon fogják kérni gonoszságukat, nem is számítanak ítéletre vagy büntetésre. Mások meg úgy vélik, hogy Isten nem lehet olyan kegyetlen, hogy az embert örök szenvedésre kárhoztassa. Esetleg Isten ad még egy lehetőséget utolsó órájukban az embereknek (utolsó kenet), vagy legfeljebb a halál után átmenetileg kell csak szenvedniük a végső ítéletig? Az ördög, a hazugság fejedelme elhiteti az emberekkel, hogy nincs mitől féljenek, nincs értelme megtérni, mert úgysem lesz semmilyen büntetés és ha van is pokol, az

kifejezetten kellemes hely, lazaság, teljes szabadság, féktelen mámor, soha véget nem érő buli?

Jézus csak a keresztséget és az Őbenne való hitet szabta az üdvösség feltételének. Mi is az igaz hit a Heidelbergi Káté szerint? Hogy Isten igéjének megismerése után azt igaznak tartom, valamint az a szívbéli bizalom, hogy Isten nekem is bűnbocsánatot és örök életet ajándékoz. Mert egyetlenegy vigasztalásom:

„az, hogy mind testemmel, mind lelkemmel, életemben is, meg halálomban is nem a magamé vagyok, hanem az én hűséges Idvezítőmnek, a Jézus Krisztusnak a tulajdona.”

Ezért Szentlelke által is engem az örök élet felől biztosít. A hívő ember ezért érezheti magát biztonságban.

Senki sem ismeri a végső titkot, de nekem a mennyország Istennel és minden jólélekkel való boldog együttlétet, biztonságot, gravitáció nélküli végtelen szárnyalást jelent, a kárhozat pedig bénultságot, egyedüllétet, reménytelenséget, örök depressziót, amit egy elrontott élet végén a hitetlen már itt a földön megtapasztalhat.

Protestáns keresztény hitünk alapján, Isten Krisztusban adott Kegyelmének elfogadása, befogadása mint a bűnbánatra adott válasza, számunkra a legnagyobb ígéret.

…Hiszem bűneinknek bocsánatát,
testünknek feltámadását,
és az örök életet.
Ámen.

Dr. Békési László

Egy sóhaj, ami egy hajszállal jobbá teszi a világot…

Márciusban meghalt a nővérem. Pápán temettük, a szüleink sírjába. Magánügy, kit érdekel: COVID-járvány van, elmennek a fiatalok, az egészségesek is. A rákkal vívott csatájában a koronavírussal esélytelen volt. Mostanra én vagyok családom utolsó tagja. Elmentek, magukkal vitték tudásukat, történeteiket. Elmentek úgy, hogy esélyünk sem volt elbúcsúzni. Haláluk megmaradt, bekerült a puttonyba, ami a hátamat húzza. A távolság, a ritka találkozások egy darabig kábítják az embert. Még jöhet. Karácsonykor majd találkozunk. A szívem hiteget, de az eszem tudja, hogy ez már végleges. Aztán nyáron elborított mindent a fájdalom. Nehezen teltek a napok a hiánnyal, amitől
nem menekülhettem.

Sokat zakatol az agyamban. Mi a fontos? Mi az, ami miatt sérülnek a kapcsolatok? Mi az, ami miatt utólag ott a hiány a szívemben? Miért nem tudom, hogy mi mozgatta apámat a döntéseiben? Mi volt az anyám kedvenc könyve, vagy a kisebbik nővérem kedvenc süteménye? Miben reménykedett, amikor a Kék golyó ablakából nézelődött?

November vége van, lassan itt az advent. Készülnek a kis unokák adventi naptárai. Olvastam egy felhívást, fordított adventi naptárra. Egy doboz, amibe minden nap kerül valami, egy füzet, egy kiló cukor, valami hasznos apróság. Aztán karácsonykor elajándékozzuk valakinek, akinek örömet okoz. Szuper kezdeményezés.

Az én ádventi kihívásom egy ima, vagy egy imaként elmondott áldás valakiért, aki fontos, vagy akit elénk ad az Úr. Nem nagy dolog, mégis a legtöbb, amit adhatunk. Egy sóhaj, ami egy hajszállal jobbá teszi a világot. Legyen így!

Janiné Vakulya Gabriella

A református cursillo-ról

Kedves Testvéreink! Engedjétek meg, hogy pár szóval bemutassam a családunk számára oly fontos szolgálat helyszínét, a háromnapos elcsendesülést, Isten-keresést, a cursillo-t. A református cursillo egy háromnapos összejövetel, amely alkalmat kínál a református keresztyén hit igazságainak megismerésére, személyes megélésére. Tapasztalatok szerint a keresőket és kétkedőket a válaszok megtalálásában segíti, míg a hit útján járóknak megerősítést, feltöltődést, hitük elmélyülését adja. A cursillo (spanyol eredetű szó) magyarul a keresztyénségről szóló rövid tanfolyamot jelent.

A cursillo segítségével a vallásosak, de a hittől, egyháztól távol lévők, a „maguk módján" Istenhívők is meggondolhatják és átélhetik, mi a keresztyén megközelítés és válasz életük kérdéseire. Három nap alatt (csütörtök 17:30-tól vasárnap 18-ig tart, bentlakással, teljes ellátással) olyan sokat nyújt, amire a legtöbben egy életen át emlékezni fognak. A cursillókat adományokból fedezik, ezért a részvétel térítésmentes. Adományokat a helyszínen is örömmel fogadnak.

A cursillo nemcsak a vallásos embereknek való. A cursillót nagyrészt laikusok (nem lelkész egyháztagok) tartják. Mondandója a résztvevők nemétől, családi helyzetétől, felekezetétől, korától, képzettségétől és társadalmi helyzetétől függetlenül is érvényes. A három nap alatt megélt hitbeli tapasztalatok nemritkán kisebb-nagyobb változásokhoz vezetnek a résztvevők életében.

> *A cursillo, a Biblia alapján, abban segít eligazodni, hogy mit jelent közösségben élni Istennel a mai világban. Segít elfogadni vagy újra átélni, hogy Isten gyermekei vagyunk, hogy Isten szeretet, és Atyánk személyesen megszólít bennünket és gondot visel ránk.*

A cursillo a tapasztalatok szerint örömöt ad, aktivizálja az embert és tettekre sarkall, hogy magunkat és környezetünket is jobbá tegyük. A cursillo azokat hívja, akik hatással vannak környezetükre. Célja, hogy az evangélium az élet megélt valósága legyen. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha az ember személyesen kerül közelebb Istenhez.

Ezt a gyógyító találkozást éltük át Istennel 2014 márciusában mi is egy Berekfürdőn tartott református cursillo-n, egy szombat esti úrvacsorás Istentiszteleten. Ezen az alkalmon ott volt az Úr Lelke, és saját magamon, magunkon tapasztalhattuk gyógyító erejét. Ez az erő, melyhez azóta is fordulhatunk, melynek jelenléte biztos támasz az életünkben.

Sokan emlékezhettek Lili lányunk konfirmációs hitvallására. Én emlékszem arra a vasárnap esti találkozásunkra, amikor késő este a Cursillo-ról hazaérkezésünkkor Lili szemében láttam azt a rácsodálkozást, amivel anyukájára nézett. Emlékszem arra a sírva-nevető boldog összeborulásra, amivel a nem várt, de megimádkozott és szívből remélt gyógyulás eredményével szembesült!

Talán Te is emlékszel, kedves Olvasó, az Isten Szentlelkének első érintésére, az első ima-meghallgatásodra, az első találkozásodra Isten jelenlétével.
Ezt az emléket, megtapasztalást ad(hat)ja meg egy cursillo a nyitott szívvel érkezőknek!

Szeretettel ajánljuk mindenkinek!

Bővebben:
http://www.refcursillo.hu

Dancsicsné Jutka és Dancsics Gábor

„Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Behegesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra régi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.”

Juhász Gyula: Karácsony felé

Missziói Munkaterv 2022

„AZ EVANGÉLIZÁCIÓ ÉVE”

Visszatekintés

A 2021-es esztendőről mint 2020 járvánnyal terhelt év folytatása

„Most tehát, akik azt mondjátok: „Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyereséget szerzünk”, azt sem tudjátok, mit hoz a holnap. Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik. Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, akkor élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.” (Jak 4,13-15)

Sok mindenhez kényszerűen hozzá kellett szoknunk 2020-ban. Az elmúlt időkben nem tudtunk tervezni – vagy csak mindig azzal, hogy „ha a járványhelyzet megengedi”. Ahogyan előző Missziói Munkatervünkben is leírtuk, erre az évre is napi megéléssé lett az, ami egyébként mindig is realitás volt: Isten kezében van a sorsunk. Istennek hála, a gyülekezet tagjait közvetlenül nem „tizedelte meg” a pandémia, de hozzátartozóink körében, környezetünkben és hazánkban sokakat elért a járvány, és sokaktól kellett fájdalmas szívvel elbúcsúznunk éppen covid-fertőzésből kifolyólag. Ez gondolkodásunkban, életvitelünkben, de hitbeli kérdésekben is sok mindent „átrendezett”.

Azt hittük véget ért – de sajnos folytatás következett. A korlátozásokat hozó évkezdés és tavasz után a nyár megint könnyebbé vált, végre kezdett

visszaállni lassan a szeptemberi kezdésre a gyülekezet normális rendje, amikor ősz közepétől újra elkezdett emelkedni a járvány-görbe.

Mindezek egyetlen közösségnek, közte a gyülekezeteknek sem tettek jót. A kényszerű korlátozások, sokakat kizökkentettek addigi ritmusukból, a közösséghez való kapcsolódásukból nálunk is. A megnyíló templomainkba is csak óvatosan tértek vissza az emberek. Míg 2020-ban az online térbe szorulás hozott több jót is, valahogy a bajban, elszigeteltségben mégis összetartozásunkat megélve, addig 2021-re ebbe már kissé belefáradt mindenki. Bár szolgálóink megtettek mindent, amit csak lehetett az online térben, presbitériumunk pedig igyekezett megfontoltan és lelkiismeretesen döntéseket hozni, év közepére nagyon megviselte közösségünket mindaz, amin keresztül kellett menni.

Nem túl szerencsés módon, erre az időszakra esett *Sóskuti Zoltán lelkipásztor* (többször átcserélt) **szombatféléves** pihenése, kiszállása a gyülekezeti munkából (március-júliusig).

- Ez időszak alatt *Jani Lívia beosztott lelkész* „tartotta a frontot”, *Dr. Hajdú Csaba gondnokunkkal* együtt igyekezett irányítani a közösségi életet – amennyit ebből megengedett a járvány-helyzet.
- Minden szolgálatnak volt felelőse, a gyülekezet korábbi szervezettsége megmaradt, akkor is, ha a járvány miatt megváltozott keretek ezen sokat is szorítottak.
- Az adminisztratív vezetés *Bíró Botond mátyásföldi lelkész* értő kezében volt, míg a lelkészi szolgálatokban (az egyházmegyei helyettesítő lelkész három hónapos szabadságolása miatt) *Dr. Pecsuk Ottó, Sebőkné Babos Boglárka* és *Hajdú Bálint Kadosa lelkészek* voltak segítségünkre. Erre az Egyházmegye biztosított némi anyagi támogatást. Nemcsak Egyházközségünk felsorolt lelkész tagjai, hanem teológus hallgatónk (Janiné Sándor Kincső) is rendelkezésünkre állt. Így a szolgálatok ellátása biztosított volt. A három helyettes szolgálattevő lelkészt júniusban *Peterdiné Molnár Judit egyházmegyei lelkész* váltotta fel.

Az esztendő első felében is – még ha nagyon szűkre szabott lehetőségek mellett is –, de működött gyülekezetünk:

- A gyülekezet **szolgáló munkatársi csapata** is igyekezett odaadóan helytállni 2021-ben is, a lehetőségekhez képest.
- A járvány ellenére is sokat jelentettek a közösségünket kezdetektől annyira jellemző **spontán testvéri kapcsolódások***, az egymásra való természetes odafigyelés, segítségnyújtás* – jórészt tudtunk egymásról.
- A **diakóniai munka** szervezetten, sokféle helyzetben jelentett segítséget, egy-egy testvért összekötve, a felajánlások és a segítség kérések összehangolásában. Állandó és alkalmankénti látogatások, telefonhívások, liturgiás lapok kiküldése, bevásárlás, autós szállítás, tárgyak közvetítése és sok más működött szervezetten ebben az időben is. 2020-ban is elmaradt sajnos az Idősek Advent-Karácsonyi Ebédje – ami olyan fontos, szép hagyomány közösségünkben, időseink megbecsülésére nézve. 2021-ben hasonló helyzetbe kerültünk. Így hasonlóan az előző esztendőhöz, csomagot készítünk idősebb tagjainknak, és kivisszük nekik.
- A **lelkigondozói munka** is folyamatos volt a közösségben, a lelkészi szolgálaton túl, lelkészünk felesége sokakkal foglalkozott ebben az évben is szolgálatként, ahogy mások is ebben alkalomszerűen vagy rendszeresen igyekeztek egymással törődni.
- Hasonlóképpen az **anyagi támogatásra** is jutott ebben az évben is. Az egyéni segítség mellett a szokásos iskolakezdési támogatás kiosztására is sor került.
- Bár a felkészítés többnyire online zajlott, 2021-ben végre sor került **konfirmációra** is (2020-ban ez elmaradt), mely szép bizonyságokkal, emlékezetes pillanatokkal ajándékozott meg minket.
- A 2020-ban kialakult gyakorlatot követően, az év első hónapjaiban még készültek **videós anyagok** *(Online Bibliaóra, Heti Mozaik, Online Kérdések órája)*, de emellett folyamatosan ment **honlapunkon** a *TüKörKépeink írásos sorozat*, melyben lelki táplálékok, bizonyságtételek kaptak helyet – egész héten lelki jókat biztosítva (utóbbit többek szerint jó lenne kiadni egy füzetben is). Mindezekben két lelkipásztorunk részéről rengeteg munka volt, és sok biztató visszajelzés érkezett ezekre. (Nagy ajándéka ezeknek, hogy bármikor újra megtekinthetők ezek a lelki kincsek!)
- 2021-ben is megjelent a *Kettőspont című* **gyülekezeti újságunk** *„Csodák márpedig vannak”* címmel *+Dr. Derera Mihály*

szerkesztésében (akitől ez évben sajnos el kellett búcsúznunk, halála nagy hiányt hagyott maga után közösségünkben…).

- Mindeközben az online térbe szorítás, különös módon, leginkább a fiataljainkat viselte meg, a **KonfIFI** és az **Ancora IFI** alkalmai egészen mást jelentettek online, nem tettek jót a közösség megélésének. A bezártság nehézségének enyhítése érdekében rendszeresen találkoztak fiataljaink az online társasozás és az „Onlányok" lánykör kötetlen kikapcsolódást jelentő találkozásain. A táborok, hétvégék elmaradása éreztette hatását. A korábbi táborok, hétvégék elmaradása éreztette hatását, ugyanakkor felüdítette a baracskai IFI-tábor, egyértelműen hiánypótló volt a személyes, közeli kapcsolódás. Az ifi-tábort korábbi gyakornokunk Horváth Evelin lp. egyházközségénél töltötték, amin fiataljaink az ottani gyülekezet felé szolgálva (a temető rendbetételében munkálkodva), egyben komoly lelki közösséget is átélhettek.
- A **Házi Biblia Körök** (hat csoportban továbbra is) a válságos időkben is együtt tudtak maradni, az „online üzemmódhoz" is tudtak alkalmazkodni. Ez a megtárgyalt lelki üzeneteken túl közösségi hálót is jelentett – mely ezekben az időkben különösen fontos volt! 2021-ben *Dávid király életén át* kerestük Urunk üzenetét. Az anyagok előkészítését a helyettes lelkészek biztosították ehhez.
- A **szerdai bibliaórák** online folytak egészen július végéig. Ez sem volt így ugyanaz, természetszerűleg, de akik ott voltak, minden alkalommal, legalább a képernyőkön át tudták erősíteni, építeni egymást.
- A Baba-Mama Kör tagjai is tartották egymással a kapcsolatot, és amikor csak lehetett, megtartották alkalmaikat. A járvány ennek a szolgálatnak sem engedett sokszor teret sajnos.
- A **gyerekek közti szolgálatnak** (bár online zajlottak, több munkatárs odaadó, színvonalas szolgálatával) nem tett jót az online időszak, majd a kényszerű óvatosság, hiszen itt a személyes találkozás rendkívül fontos. Hasonlókat mondhatunk a **hitoktatásról** is. Mindezek ellenére munkatársaink ezekben a munkaágakban is helytálltak, igyekezve alkalmazkodni a megváltozott és állandóan változó helyzethez. Az elmaradó táborok, gyerekdélutánok itt is nagyon hiányoztak sajnos.
- Sajnos 2021-ben **NEM VOLT** sem ***Házas Hétvége,*** sem ***gyerektábor***, sem ***gyülekezeti nyári tábor.*** Ezek hiányát nagyon érzi közösségünk…

- A karantén alatt elindult közösségünkben egy **könyvklub**. Alapvetően online találkoznak, de a nyár folyamán személyes találkozásra is volt lehetőség egyik testvérünknél. Együtt olvasnak könyvet, és ezt vezetett módon beszélik meg. Eddig Max Lucado, Karsai Eszter, illetve Jentezen Franklin könyveit tanulmányozták. Az alkalmakat kéthetente tartják.
- Kiemelt alkalom lehetett nyáron **az idősek számára szervezett napok templomunkban**. Az ötlet az újpest-belsővárosiaktól származik, ott látta ezt Peterdiné Molnár Judit és Sóskuti Zoltán. „Utóbbi" kérésére az „előző" meg is szervezte nálunk is, ami után a résztvevők nagyon lelkesek voltak – ennek jövő évi folytatását is megfogalmazva.
- A **Keresztkérdések** missziós estéink is elindultak, de sajnos kényszerűen a befejezése online térbe szorult, ami nem tett jót a megkezdett szép folyamatnak…
- Járvány ide, járvány oda, a **kertünk** egyre szebb! Néhány odaadó kéz, szív, akik beálltak ebbe a szolgálatba, betöltve a hiányt, amit idősödő vagy már elhunyt hűséges munkáskéz hagyott maga után. Nyertes pályázatok, egyéni adományok és gyülekezeti pénzből padok, új közösségi terek és legfőképpen gyönyörű növények kerültek elhelyezésre. Öröm a templom kertbe lépni.
- Az **urnatemetőnk** kezelése, a hozzátartozókkal való kapcsolattartás igen nagy vállalás. A korábbi módon, a változó járványhelyzethez igazodva történik itt is az odaadó, áldozatos szolgálat – amibe így vagy úgy segítők is be-bekapcsolódnak állandó munkatársunk mellé. A temetésekben sokat ad az a stabil szerződés, amit egy temetkezési céggel kötöttünk, és ők biztosítják így minden temetésen a segítséget. 2021-ben a Halottak Napja körüli bővített nyitvatartásban 1100 fő körül volt a látogatók száma. Hála Urunknak, több segítő akadt ezekben a plusz órákban mindennek biztosításában.
- 2021 karácsonya előtt több napos **gyerek evangelizációs esteket** terveznek a KeReT csoport szolgálói, a karácsonyi ünnepre készülődve (vegyes, azaz jelenléti és online formában). Ez az év második felének irányába jól beleillik, és előre is mutat jövő évi terveinkre.
- Régi gyülekezeti tagunk *Csősz-Páni Anna Cseperke* 2020 októberétől az **Ifjúságépítők Alapítványnál** dolgozik, akik részben azért munkálkodnak, hogy a gyülekezeti ifjúsági szolgálatokat segítsék. Éppen ezért nemcsak a gyülekezeti ifi-vezetők felkészítésére, felkutatására és felkarolására tesznek lépéseket, hanem minden

munkatársuk egy-egy közösségben szolgál heti szinten 8 munkaórát – ezzel segítve a gyülekezeteket. Ez által minőségi idejű ifi-vezetőt is tudnak biztosítani az adott gyülekezetnek, ami ingyenes erőforrás a helyi közösségnek, mivel az adott ifi-vezető ezen munkaidejét az Ifjúságépítők fizeti. A szervezet számára az elsődleges fókusz a gyülekezeti munka segítése.

A nyár vége felé megint egy másfajta időszak következett. ***Három* változás** következett, melyek folytán sok mindent újra kellett gondolnunk:

1) Nyár közepére a járvány-helyzet kissé enyhült – legalábbis nyárra a korlátozó intézkedések feloldása, az oltottság erősödése nyomán, több lehetőség is megnyílt.
2) Véget ért Sóskuti Zoltán szombatféléves szabadsága, aki feltöltődve, lelkesen, kipihenten, megújuló tetterővel érkezett vissza a közösségbe.
3) Jani Lívia beosztott lelkész, a kezdetektől köztünk szolgáló szeretett gyülekezeti tagunk új szolgálati helyet választott (Budafok) magának, Istentől elkérve döntését. Pályakezdő lelkészként így látta jobbnak további fejlődése érdekében.

Mindezek nyomán a következők történtek:

- Az *első* és legfontosabb az **Istentiszteletek** kérdése volt – melyek látogatottsága sajnos nagyon megcsappant (ez egyben a gyülekezet aktív tagjainak számát is szomorúan megmutatta…).
  - Ezt a *folyamatos online közvetítés* persze „kipótolta” (nagyon sok munka volt ebben!), de egyben sajnos elő is segítette az otthon maradást. Kialakult az otthoni Istentisztelet hallgatás-nézés gyakorlata sokaknál, és ebben benne is ragadtak, alternatívája lett a templomba járásnak. (Sőt, áttolódott többeknél hétfőre vagy keddre a megtekintése…)
  - A járvány helyzet miatt *„elszéledt nyájat” össze kellett szedni.* Sóskuti Zoltán igyekezett szinte mindenkit megkeresni telefonon, személyesen, e-mailben vagy cseten. (Ez rengeteg interakciót jelentett.)

- Ennek *is* eredményeként, különösen az augusztusi úrvacsorás Istentisztelet révén is, az mondható el, hogy a *korábbi aktív tagok nyolcvan-kilencven százaléka* (pontosan regisztrált táblázat alapján) *legalább egyszer újra eljött* a templomba.
- Sajnos az is kiderült, hogy több aktív tagunknak nagyon *megromlott az egészségügyi állapota*, és nem tudnak eljönni már templomba… A korábbi névsorokat böngészve az is feltűnő volt, hogy az elmúlt két évben mennyi gyülekezeti tagunk *halt meg…*
- Közben a korábbi istentiszteleti részvétel is nagy lassan kezdte megközelíteni a válság előttit – bár ehhez a keresztelős családok hozzátettek mindig. Azt mondhatjuk, hogy kialakult *egy erős mag*, akik minden héten eljönnek újra, és *a többiek pedig 2-3-4 hetente*. Legtöbben a többi alkalommal az online közvetítést nézik meg. (A YouTube-os stream-elt Istentiszteleteink nézettsége 2020-ban kiemelkedően magas volt – egyházi viszonylatban (nagyjából 500 és 1000 közti megtekintés). 2021-ben, a templom nyitástól is viszonylag magas (170-200 közötti megtekintés hetente) maradt ez a fajta érdeklődés – bár egy része nyilvánvalóan külső, nem gyülekezeti tagok „klikkelése".
- Szó volt a *közvetítés* megszüntetéséről – ösztönözve a templomba járást –, de ettől két okból is el kellett állnunk: egyrészt azzal szembesültünk, hogy egyre több az idős, beteg testvérünk, akik nem tudnak eljönni a templomba, és nekik ez az egyik fő kapcsolódás; másrészt a járványgörbe várható emelkedése is óvatosságra intett. Így mi maradtunk a teljes képes-hangos-egyidejű közvetítésnél, később is megnézhetővé téve a felvételt. E mögött is komoly, odaadó, szakértő szolgálat áll!
- Egyértelmű hangsúlya lett az Ige hirdetésében *az evangélizáció, a megtérésre, lelki megújulásra hívás* – egyrészt azért, hogy ne csak létszámban frissüljünk fel, hanem lelkiekben, hitbeli mélységben; másrészt már tudatosan előkészítendő a 2022-es év fő vonalát.

- A *második* sürgető feladat a sok-sok, már megkezdett vagy csak regisztrált keresztelési felkészülés folytatása: sok családot el kellett segíteni a **keresztelés**ig. Ennek egy, a kényszer szülte új módja alakult ki. (Hiszen korábban ez a szolgálat teljes egészében Jani Lívia lp. munkaterülete volt.) A kontakt első beszélgetések után szülőknek, keresztszülőknek végig kellett nézni egy 2x15 perces videós felkészítő

anyagot (melyet Sóskuti Zoltán készített el még augusztusban; már 100 körüli megtekintésnél jár), illetve a már korábban elkészített 5x10 perces videós „gyülekezet ismereti kurzust”. Ezek „abszolválása” után került sor még egy-egy találkozásra, illetve egy alkalommal egy evangélizációs estre is. Ez utóbbira több család jött el egyszerre. Így volt lehetséges a sok-sok keresztelő augusztusban, szeptemberben és októberben.

- A *harmadik* fontos megoldandó kérdés **az ifjúság közötti szolgálat** volt (melyet eddig Jani Lívia lp. fogott össze néhány munkatárs szolgálatával).
  - A **KonfIFI** (vagyis a konfirmációs felkészítő csoport) mutatkozott a biztos pontnak, visszaállva végre az „offline-üzemmódra”. Itt húsz vagy időnként annál is több fiatal van együtt lelkipásztorunk szolgálatával zajló alkalmakon.
  - Az **Ancora** IFIben felmerült a kérdés: hogyan tovább. Több előkészítő beszélgetés után, többféle lehetséges irányból, végül is azt választottuk, hogy „bibliakörösítjük” a már inkább tizennyolc feletti tagokból álló közösséget, és kéthetente, vasárnap, Istentisztelet után, ebéddel egybekötve találkozunk, a stílust és a témákat inkább az idősebbek felé igazítva. Ez el is kezdődött, bár az időpontot, az ebédet és a formát tekintve több zökkenővel, de jönnek egymás után az alkalmak, keresve még magunkat ebben az új helyzetben. Cél a „felnőttesebb” hozzáállás: vagyis minden tag gazdája, szolgálója a közösségnek, nincs erőteljes vezetés, inkább együtt döntünk minden „kereszteződésnél”. Természetesen az ifis idők szolgálói mind ott állnak ebben a lelkipásztorral segítőleg.
  - Már korábban is szóba került egy *új ifi* alapítása, hiszen az újabb generációk, a sok konfirmált és konfirmandus ezt régóta szükségessé teszi. Isten megadta ezt a kegyelmi pillanatot, a szolgáló tagokat is hozzá. Néhány hét alatt egy stabil közösség jött létre minden erőlködés nélkül. Csoda! Nevet is választottunk, megszavazva az „**Oázis** IFI” elnevezést. Pénteken, közvetlen, szünet nélkül kezdődik a KonfIFI után. Ének, játék, Igeolvasás és annak különböző feldolgozása, vacsora és spontán játék, éneklés vagy beszélgetés követi. Minden területnek megvan a felelőse, és mindezekben többen szolgálnak. Ami még hiányzik: a táborok, hétvégék…

    - Mindezekben jellemző a szabadság! A korábbi évekből tanulva, mindenki választhat melyik alkalomra jár (akár többre is jöhet), nem húztunk merev határokat. Ez a döntés jónak bizonyult.
- *Negyedszer,* ősszel sor kerülhetett ***öt* kiemelkedő gyülekezeti közösségi alkalom**ra is.
    - Szeptemberben sikerült ***Munkatársi délutánt*** tartani, kicsit átgondolva, hol tartunk, mi van előttünk… Jó volt újra együtt lenni ilyen körben.
    - Egy különleges ***gyülekezeti napban*** is részünk lehetett, mely az idős korról szólt – bizonyságtételek, előadás, csoportbeszélgetések és közös ebéddel, játékkal. (Novemberre a veszteségeink témakörében lett gondosan előkészítve egy gyülekezeti nap, de a romló járványhelyzet miatt, erről le kellett mondanunk, és 2022-re áttolni...)
    - A ***Magvetők munkatársi kirándulás***t szerveztek.
    - Majd gyermekek és felnőttek számára megrendezték, magas részvétel mellett, az immáron szokásos ***szüreti gyerekdélutánt*** is.
    - Az ***Apostoli Hitvallásról szóló kurzusra*** is sokan jártak, Kovács Endre lelkiség teológus előadásait meghallgatva, majd megbeszélve.

Az előző esztendőt a *Hálaadás évének szántuk*.
Az előbbiekben felsoroltakra nézve és azokon túl is, tényleg most is van miért hálát adnunk, ahogy tavaly is felírtuk nagybetűkkel! Többször is előkerült az év során a hálaadás témája. Ahogy terveztük, hát bizony tanulhattunk minden körülmények között hálát adni.
Ha ránézünk a konkrét tavalyi óvatos tervezésünkre, akkor *egyrészt* az látszik, hogy visszatérve az „online térből”, amint terveztük is, igyekeztünk a gyülekezet szokásos alkalmait visszaállítani **–** *megkeresve, visszahívogatva a gyülekezet tagjait.* Így történt ez a *gyerekistentiszteletek, a Baba-Mama Kör* és a *Házi Biblia Körök* szeptemberi „offline” (jelenléti) újraindításában, vagy a fent említett módon a *fiatalok* között. *Másrészt* sok minden nem valósul(hatot)t meg sajnos.

A 2021-es Missziói Munkaterv *néhány kiemelt ügyet* is megnevezett. Lássuk sorban ezeket!

1. A testvérgyülekezeti látogatások (Vajszló, Beregsom) nem valósul(hat)tak meg sajnos.
2. A beosztott lelkészi lakásra való gyűjtés elindult, az esetleges vásárlás várat magára.
3. Egy új ifjúsági csoportot terveztünk elindítani – ez megtörtént, ahogy erről feljebb beszámoltunk.
4. Szerepelt terveink között konfirmációra biztatása, segítése közösségünk még nem konfirmált felnőtt tagjai felé (annak minden lelki gyümölcsével, illetve azért is, hogy Választói Névjegyzékben az MRE szabályaihoz igazodva szerepelhessenek). Ez sajnos elsikkadt, alig volt felnőtt konfirmáció ebben az évben…
5. Terveztük tavaly a temető szellőztetésének vagy egy új kijárat nyitásának megoldását. Ebből sajnos az elsőt sikerült, igencsak szerény módon megoldani.
6. Valamint megjelöltük célként, hogy döntünk a templomtér légkondicionálásának (felszerelése vagy elvetése) ügyében, ebben továbbra sem döntöttünk, illetve újra eltoltuk a döntés időpontját.

Számvetésünk után, nézzünk előre, és újra csak óvatosan tervezve, lássuk, mire gondolunk a gyülekezeti élet tekintetében 2022-re nézve!

Terveink

A 2022-es esztendő mint az EVANGÉLIZÁCIÓ ÉVE

Ahogyan az Apostoli Hitvallásról tartott kurzusban *Kovács Endrétől* hallottuk:

- Jézuson keresztül a Szentháromság szeretet kapcsolatba hív bennünket.
- Ebben a meghívásban találkozunk egymással a gyülekezet szeretetközösségében.
- Ennek a megélésbe, közösségébe hívunk meg mi is másokat.

Tehát a lényeg: bekapcsolódni ebbe a szeretetbe, ezt megélni együtt, és erről fog megismerni minket a világ. Mi elsősorban nem tanokat, nem formákat vagy szokásokat akarunk továbbadni, hanem mindezek közepét: Isten Szeretét, ami Jézusban lett megismerhetővé.

Az Evangélizáció útja visszafejtve ez: meglátják rajtunk Jézus szeretetét; mi meghívjuk őket oda, ahol mi is ezt kaptuk és megéljük, Jézusra mutatva közösségünkkel, elsegítve a nyitott szíveket ebbe a szeretetbe. Az evangélizáció nem módszerek kérdése – hanem szeretet kérdése, ebben van hitelességünk és erőnk.

Éppen ezért *három motívuma* ennek az esztendőnek:

I.) Nekünk egyesével, személyesen felébredni és részesedni Isten szeretetéből.

1Jn 5,11-12: „Ez a bizonyságtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban."

Akkor van életünk, ha Krisztus él bennünk, ha befogadtuk az Isten Lelkét és Igéjét életünkbe, és ez megváltoztatta és folyamatosan formálja gondolkodásunkat, döntéseinket, életvitelünket, kapcsolatainkat. Isten szeretete nem elmélet, hanem átélhető valóság. A gyülekezeti élet is elsősorban attól függ, hogy a közösség tagjaiban lüktet-e ez az Élet – nem programok, alkalmak, nagy tervek, anyagi lehetőségek, szokások, keretek adják a gyülekezeti élet lényegét, hanem a benne megnyilvánuló élet és szeretet. Ez pedig a tagokon múlik…

Átvezető Ige: Jn 13,35: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást."

II.) Közösségként visszatalálni az első szeretetre, és egy olyan közösséggé válni, amelyikben Jézus szeretete megérezhető.

Jel 2,3-5: „Tudom, hogy állhatatos vagy, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, de az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. Emlékezzél tehát vissza, honnan

estél ki, térj meg, és tedd az előbbi cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz."

Ennek a fajta Életnek sokféle megnyilvánulása látható Egyházközségünkben. Odaadó szolgálók, bizonyságtételek, „résre ugró" segítő testvérek, egymás terheit is hordozó kisebb-nagyobb testvéri megnyilvánulások, komoly igetanulmányozó tagok, hűséges Biblia olvasók, Isten igazságát őszintén kereső hívek…

De az első szeretet… Vissza kell találnunk ahhoz a légkörhöz, amit az egyrészt tényleg sokakban az első szeretet öröme, melege, ereje indított el; másrészt pedig az annak idején sokfelől jött tagokból álló új gyülekezetet jellemezte egyfajta befogadó, ítélkezés mentes, elhordozó, elfogadó légkör. Krisztus szeretete így sokszorosan érezhető és tapintható volt közöttünk – ezért is tudtunk viszonylag rövid idő alatt sokakat megszólítani és befogadni. Ennek a légkörnek ma is vannak nyomai közöttünk…

De az első szeretet… A Jelenések könyvében az efézusiaknak írottak egy egész keresztyén közösségnek szóltak (nem elsősorban egyéneknek). Térjünk meg hát, és az előbbi cselekedeteinket tegyük… Maradjon meg köztünk, erősödjön újra a befogadó, ítélkezés mentes, elhordozó, elfogadó légkör!

Átvezető Ige: Lk 10,27: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat."

III.) A környezetünk felé vinni az Evangéliumot, Jézus meghívását átadva közösségünkbe, és Őhozzá magához.

1Jn 1,3: „Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is

közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal."

Nagy szüksége van a világnak Isten gyermekeinek bizonyságtételére, különösen jelen helyzetben, itt Európa közepén. Az apostolokat fűtötte és bátorította az a közösség, amit *„az Atyával és az ő Fiával"* megéltek, szerettek volna ebbe a közösségbe másokat is bevonni. Ha nekünk jó, másnak is legyen jó.

Ezért kezdődik azzal, hogy előbb mi, magunk között fedezzük fel újra annak kiváltságát, örömét, melegét, szépségét, amit a hit és a hívők közössége jelent, akkor már mi vágyunk majd arra ennek a szeretetnek a természetéből adódóan, hogy másokat is belehívjunk, beleszeressünk ebbe!

Így aztán mi is, amit láttunk, hallottunk, azt hirdetjük a még kívül lévőknek, akiknek nincs ilyen reménysége, mint nekünk adatott. Legfőképpen személyes életvitelünkkel, kapcsolódásunkkal, reakcióinkkal, szeretetünkkel – de szavakkal is, beszélve Jézusról, Akitől mindezt kaptuk. Ebben lehet segítség a közösség is – meghívva barátainkat, rokonainkat, iskolatársainkat vagy munkatársainkat, a közösség segít (alkalmak, szolgálók révén), sőt együtt még inkább meg tudja jeleníteni Jézus Krisztus szeretetét, igazságát, erejét, útját.

MINDENNEK GYAKORLATI KONZEKVENCIÁI – KIEMELT ALKALMAINK:

Egyfajta „EVANGÉLIZÁCIÓS ÍVre felfűzve":

1 **Gyülekezeti evangélizációs nap** – a gyülekezet tagjainak felfrissítése
2 **Gyülekezeti felkészítő nap** – felkészülés arra, hogy merjünk szólni az Evangéliumról, hívni másokat közösségünkbe
3 **Nyílt nap – evangélizációs nap**, amelyre meg lehet hívni a környezetünkben élő érdeklődőket
4 **Keresztkérdések** missziós esték

5 **Felfedező csoport** indítása
6 **Felnőtt konfirmációk**

TERVEZETT RENDSZERES ALKALMAINK:

- Istentiszteletek gyermekeknek és felnőtteknek *(hetente - vasárnap)*
- KonfIFI *(hetente - péntek)*
- Oázis IFI *(hetente – péntek)*
- Ancora Ifjúsági Biblia Kör *(kéthetente – vasárnap)*
- Baba-Mama Klub *(hetente – kedd)*
- Házi Biblia Körök *(kéthetente – csoportonként változó időben)*
- Könyvklub *(kéthetente – online)*
- Apostoli Hitvallás Kurzus *(folytatás – 6 alkalom)*

valamint

- Presbiteri gyűlések *(kb. negyedévente)*
- Munkatársi megbeszélések *(munkaágankénti ritmusban)*

hittanoktatás

- óvodákban
- helyi általános iskolákban

TERVBE VETT, NEM RENDSZERES ALKALMAINK:
(nem biztos, hogy mindre sor kerül, de ezekre gondoltunk)

- Kazuáliák (keresztelés, esketés, temetés) és előkészítésük
- Házas Hétvége
- Férfi délután(ok)
- Tematikus Gyülekezeti Napok (pl. veszteségeinkről)
- Tavaszi IFI tábor
- Nyári Gyülekezeti Tábor
- Gyerekdélutánok
- Gyerektábor
- Ökumenikus hét
- Buszos kirándulás
- Rövidebb kurzusok (pl. Apostoli Hitvallás Kurzus II.)

TOVÁBBI HANGSÚLYOK, FELADATOK, CÉLOK:

- az evangélizációt elősegítendő, alkalmainkon nagyobb teret szeretnénk adni a személyes bizonyságtételeknek. Ezek ugyanis, mint a hagyományos evangélizáció „eszközei”, nagyon megszólítóak tudnak lenni, amikor valaki, aki „egy közülünk”, arról beszél, mit jelent számára a hit, hogyan került közelebb Istenhez, és milyen győzelmei, vereségei voltak hívő életében. Ez a bizonyságtevőt is megújíthatja, de a gyülekezetet is erősítheti „egymás hite által épülve”.
- a diakóniai munka folyamatos jelenléte
- időnként házi bibliaórák időseinknél
- a templomkert további gondozása
- hittanórák, hittanosok hívása közösségünkbe
- minél gyakoribb Úrvacsorázás
- a Kettőspont című újságunk további számainak elkészítése
- a honlapunk és Facebook oldalunk és csoportjaink gondozása
- az urnatemető egyik hiányzó szektorának elkészítése
- beosztott lelkészlakás vásárlásának lehetősége
- egy új (lelkészi) munkatárs megtalálása

„... az imádság és könyörgés alkalmával, mindenkor hálaadással vigyétek kéréseiteket az Isten elé, és az Isten békessége, amely minden emberi értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.”

(Fil 4,6)

Budapest, 2021. november 24.

Dr. Hajdú Csaba
főgondnok

Sóskuti Zoltán
lelkipásztor

Szabadon dalolok

(Sóskuti Zoltán, dalszöveg)

Átfestve a Hold
Már nem úgy ragyog.
Átírva a verssor,
Már hamisan szól.
Átrajzolt arcok,
Már hazug maszkok.
Alakítani kéne, tudom
Néhány mondaton,
De nem fogok!

A szivárványt az égről
Földre cibálták.
A filmben a szereplőt
Jól átrajzolták.
Átfestett feliratok,
Betiltott mondatok.

Hallgasd meg:

Alakítani kéne, tudom
A régi dallamon,
De nem fogok!

Szabadon dalolok,
Marad a Hold,
Marad a verssor,
Ahogy volt.
Ismerős arcomon
Még a régi mosoly.
Szabadon dalolok,
Arról, ahogy régen
Normális volt.
Szabadon dalolok,
Akkor is, ha letiltod!

KETTŐSPONT
XV. évfolyam, 28. szám. 2021 Advent

Szerkesztette: *Szűcs Dániel*

Kiadja *a Budapest-Rákoskeresztúri Református Egyházközség*
Felelős kiadó: *Sóskuti Zoltán lelkipásztor*
Nyomda: *Áldási Pálné*

SOLI DEO GLORIA!